

Waar haal ik de kracht vandaan?

Vorige week, tijdens een vrijwilligersactiviteit, sprak ik Maryem. Ze is een aantal jaren geleden met haar man en 2 jonge kinderen gevlucht uit Afghanistan. Na veel omzwervingen kwamen ze in Nederland terecht.

Heeft u er wel eens over nagedacht hoe dat zou zijn? Alles achterlaten: je huis, je vrienden en familie, de plek waar je geworteld bent. Weg je gevoel van veiligheid en je identiteit. Je begint aan een onzekere reis vol angst en hoop. *Waar haal je dan de kracht vandaan om in actie te komen?*

Je hoort de verhalen om je heen; verdrietige gebeurtenissen dichtbij, ver weg, ziekte, oorlog, vluchtelingenproblematiek. Je hoeft het journaal maar aan te zetten of de krant open te slaan en het geweld en de vernietiging komen van alle kanten op je af. Ik zie de beelden en zie mensen tussen de puinhopen weer opkrabbelen. Dan denk ik: Hoe zou ik daarmee omgaan? Zou ik de moed hebben om mijn leven weer op te pakken? En u? Als je dat op je laat inwerken denk je: Hoe dan?

Maryem vertelt: “We hebben in Nederland een veilige plek gevonden. We voelen ons hier thuis. Met hulp van God maken we wat van ons leven. Ik heb bewondering voor haar *kracht* en *doorzettingsvermogen*.”

Dia Ruth en Naomi

We lazen over Ruth en Naomi op zoek naar een beter bestaan. We zoomen in op Naomi. Het verhaal speelt zich af in een hele andere tijd en cultuur en lijkt toch ook op nu. Naomi verlaat Bethlehem vanwege hongersnood en trekt met haar man en haar twee zoons naar Moab. Eerst sterft haar man en later ook haar zoons. Naomi blijft berooid achter met haar twee schoondochters. Arm, in een vreemde cultuur, een buitenlander en kwetsbaar. Een Jodin tussen de Moabieten. Naomi is verbitterd. “God heeft zich tegen mij gekeerd. Hij heeft mij alles afgenomen”, zegt ze. Denk je eens in: Heb je met elkaar een nieuw bestaan opgebouwd en uiteindelijk raak je je hele familie kwijt. Naomi is diep teleurgesteld in het leven en in God.

Hoe gaat ze hiermee om? Is Naomi lamgeslagen? Blijft ze opstandig, hangen in die verbittering? Misschien eerst wel, maar dan “Nee,”. Wat opvalt in het verhaal van Naomi is dat ze, met haar verdriet, toch weer in beweging komt. Ik denk weer aan het gesprek, dat ik had met Maryem. Alles achterlaten, op weg gaan en maar afwachten waar je terecht komt. *Wat vraagt moed en kracht.*

Naomi kiest ervoor om terug te gaan naar Bethlehem. Ruth gaat met haar mee. Ze trekken samen op, voelen zich sterk met elkaar verbonden. Wat hen kenmerkt, is *veerkracht*. En niet alleen bij Ruth. Naomi neemt initiatieven om Ruth een toekomst te geven. Moedig maken ze samen de lange reis terug. Stil blijven staan is voor hen kennelijk geen optie. Ze maken een krachtige keuze om door te gaan.

Dia Ruth en Naomi weg

Bij terugkomst in Bethlehem wordt Naomi herkend en verwelkomd. Maar ze zegt: “Ik ben niet meer degene die je dacht dat ik was. Noem mij geen Naomi, maar Mara; bitter. Ze is getekend door wat ze heeft meegemaakt.”

Terug in Bethlehem zijn de zorgen niet meteen voorbij. Het is nog steeds geen vetpot in het land. Maar ondanks tegenslag weten Naomi en Ruth steeds opnieuw *kracht te vinden om in actie te komen*. We lezen dat ze zoeken naar mogelijkheden om een nieuw bestaan op te bouwen. Ze zijn dankbaar voor de lichtpuntjes die ze vinden; de hulp die ze krijgen van de mensen om hen heen. Naomi stimuleert Ruth om contact te leggen met Boaz. Uit hun samenzijn wordt uiteindelijk Obed geboren. Een teken van hoop.

In Bethlehem prijzen de mensen God. Ze zijn blij voor Naomi. Er komt weer vreugde in haar leven; ze mag voor haar kleinzoon zorgen. Naomi ervaart dat God door zijn leiding en genade heen toch voor haar zorgt. Dat is ook wat ook Maryem vertelde. *Daar halen zij de kracht vandaan*.

In het verhaal treedt God niet op de voorgrond met grote gebaren of wonderen. Integendeel, Zijn aanwezigheid is subtiel, bijna verborgen. Juist in die verborgenheid ligt iets wezenlijks. God is vaak aanwezig in het kleine en het alledaagse, niet luid, maar diep en blijvend. In momenten van ontmoeting, in mensen die op je pad komen, Hij is de stille kracht die richting geeft, zelfs wanneer wij die zelf nog niet zien. Zijn leiding klinkt door dit verhaal heen. Het is niet toevallig dat Ruth op de akker van Boaz terecht komt. Hun zoon Obed is de voorvader van Koning David.

Zoals wij hier zitten hebben we allemaal voorbeelden van teleurstellingen of tegenslag. We weten het niet altijd van elkaar, maar iedereen draagt wel iets van verdriet of verlies met zich mee.

Wat maakt dan dat de ene persoon lamgeslagen in een hoekje kruipt en de ander toch weer in beweging komt? *Waar zou u op zo'n moment de kracht vandaan halen?* Ik vraag me af hoe ik hier zelf mee om zou gaan. En hoe dan? Je weet het pas echt als je het zelf meemaakt.

Veerkracht betekent niet dat het verdriet verdwijnt, maar dat het niet het laatste woord krijgt. Het is het vermogen om, stap voor stap, opnieuw richting te vinden. Naomi en Ruth bleven niet achteromkijken.

Ook Maryem niet, waarmee ik deze overdenking begon. Zij vonden een nieuwe hoopvolle richting.

En wij? Het ene moment kun je de aanwezigheid van God heel sterk voelen, zijn leiding ervaren. Terwijl het ook kan lijken alsof hij zich teruggetrokken heeft; er niet is.

Of je eraan twijfelt of er rotsvast in gelooft, of niet gelooft. God ziet je wel zitten. Je bent voor hem een kostbaar mens. Hij heeft je onvoorwaardelijk lief.

Hij legt een bemoedigende hand op je schouder. Hij geeft je, indien nodig, een duwtje in je rug: Ga maar, je kunt op mij vertrouwen!

Geef dat je kracht om door te gaan?

Amen